

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Caroline Anderson
A baba meg a dada

Mindy Neff
Régiségek boltja

Pamela Toth
Szóbeszéd

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Caroline Anderson, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Caring for his Baby* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Járdán Eszter

© Melinda Neff, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Tempted By A Texan* (Harlequin, American Romance)

• Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

Magyarra fordította: Farkas Judit

© Pamela Toth, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Her Sister's Secret Life* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Járdán Eszter

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 337. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-281-6

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Caroline Anderson

A baba meg a dada

ELŐSZÓ

Sajnos az éjszaka kritikus állapotba került. Kérjük, mielőbb jelentkezzen!

Harry Kavenagh a szálloda recepcióján hagyott üzenetre bámult. Megborzongott. Nem! Ne most! Még nem készült fel rá.

Anélkül, hogy levette volna pillantását a papírról, a másik kezével beletúrt a hajába, és még jobban összekócolta a poros, izzadt tincseket. Mitévő legyen? Megfordította a cédulát, abban reménykedve, hogy talál még valami információt, de semmi sem állt a hátoldalon.

– Mikor telefonáltak? – kérdezte a fiatal recepció hölgytől.

– Ma reggel, rögtön azután, hogy maga elment.

A férfi keze remegett, a szíve a torkában dobogott, amikor a szobájából tárcsázta a számot. Öt perccel később egy taxiban ült, és a reptér felé tartott.

Még mindig nem tudta elhinni, hogy tényleg megtörtént. Képtelenség! Már hetekkel ezelőtt javasolták neki, hogy kapcsolják le az életmentő készülékeket. De már annyi embert látott meghalni.

Ezért könyörgött nekik, hogy ne tegyék, és sikerült meggyőznie őket. Az orvosok be is tartották a megállapodás rájuk eső részét. Most pedig ő van soron, hogy beváltsa az ígését.

Harry nagyot nyelt, kibámult az ablakon, de nem látta sem a szétbombázott házakat, sem a szenvedést és nyomort maga körül. Néhány utcával odébb becsapódott egy kézigránát, de ő alig érzékelte a robbanást. Hirtelen minden olyan végtelenül távolinak tűnt számára. A következő órákban örökre megváltozik az élete...

Annyira kicsi volt! Apró, vékony ujjacskái a lámpa kék fényében szinte átlátszóak voltak. Szüksége volt a fényre, mert besárgult a bőre. A koraszülötteknél ez gyakran előfordul, semmi ok az aggodalomra, nyugtatgatták az orvosok.

De Harry szörnyen aggódott. Hogy a csudába fog gondoskodni erről a törékeny, apró teremtről? Olyan volt, mint egy mesebeli kis manó, alig nagyobb, mint egy játék baba. Nem is csoda, figyelembe véve a körülményeket.

– Hogy boldogul?

Harry felemelte a fejét, és megpróbált mosolyogni a nővérre.

– Egész jól. Az előbb grimaszolt egyet. Azt hiszem, a pelenkájával lehet gondja.

– Ki akarja cserélni?

A férfi megdermedt. Nem! Túl nagy a keze egy ilyen apróságához. Még valami kárt tenne benne...

– Nem olyan törékeny – mondta a nővér némi gúnnal a hangjában. – Meg tudja csinálni, majd segíték.

Így hát Harry kicserélte a baba pelenkáját – ami igencsak bonyolult műveletnek bizonyult –, és a nap végére, meg néhány próbálkozást követően már egészen belejött. Óvatosan megfogta a baba apró lábacskaát, felemelte, kihúzta alóla a pelenkát, és lemosta a hihetetlenül apró popsit.

Annyira puha volt a bőre! Maga a csoda, amivel Harry nem tudott betelni. És akit féltett.

A nővér – a kitűzője szerint Sue – behozta a cumisüveget, és segített megetetni a babát. Amikor a kicsi mindent visszabukott, a férfi megrémült. De Sue csak nevetett, és tisztába rakta a csecsemőt. Aztán Harrynek is adott egy tiszta köpenyt, és odanyújtotta neki az apróságot.

– Lassabban etesse! Tartsa egy kicsit magasabban a cumisüveget, hogy ne nyeljen le annyi levegőt. Közben büfiztesse meg!

Büfiztesse meg? Azt hogyan kell? Még soha életében nem csinált ilyet, és halvány fogalma sem volt róla, hogy is kellene.

Egy kicsit megszedült, de valószínűleg csak a sokk és az alváshiány miatt. Hirtelen könnyek szöktek a szemébe.

Eszébe jutott egy kínai bölcsesség: „Ha megmentesz egy életet, felelősséggel tartozol érte.”

Harry a karjában tartott kislányt nézte, aki aprócska kezével az ő kisujjába kapaszkodott. A férfi meglepetten érzékelte, milyen erős a fogása, és a pánik egy kicsit alábbhagyott a lelkében.

A baba csoda szép volt, lenyűgözte őt, de meg is ijesztette.

Az ő gyereke! Ma reggel óta hivatalosan is a lánya. Az anyakönyvi hivatal egysaroknyira volt, és most már a kezében volt az írásos apasági nyilatkozat.

A klinika által kiadott okmányokkal és igazolásokkal felfegyverkezve bejelentette a baba anyjának halálát, aztán visszajött, hogy még egyszer láthassa Carment. Annyira törekeny volt, annyira fiatal, az arcán halvány mosoly derengett. Mintha halálában végre békére lelt volna. Ő pedig megígérte a halottnak, hogy mindent megad a gyermeknek – elsősorban szeretetet és biztonságot.

Annyira kimerült volt, hogy majdnem lecsukódott a szeme. Éppen hátra akart dőlni a picivel a mellkasán, amikor valaki ráköszönt.

– Harry!

Kinyitotta a szemét, pislogott a fényben, és lassan kirajzolódott előtte Sue arca.

– Miért nem dől le egy kicsit? – kérdezte a nővér. – Van egy pihenőszobánk a szülők számára, semmi különös, csak néhány ágy és egy tévé, meg egy kis konyha. Egy kicsit alhatna.

Aludni? Ó, igen... Nagy szüksége lenne rá. Hetek óta nem aludt rendesen, mert egész éjjel gránátok és rakéták robbantak mindenfelé. De ez a nap több erejét igénybe vette, mint a háborús övezetben töltött összes idő.

Harry megkönnyebbülten bólintott, és csak most tudatosodott benne, hogy a baba ismét az ágyában fekszik a kék fény alatt, és a nővér mindenről gondoskodik.

– Nem lesz semmi baja? – kérdezte tőle. Sue mosolyogva ingatta a fejét.

– Természetesen nem. Majd én vigyázok rá. Ígérem. Kilencig tart a műszakom, de mielőtt elmegyek, rábízom az éjszakai nővérré. Jöjjön, megmutatom a pihenőszobát.

Ágy. Tiszta ágynemű. Puha párna. Paplan... Aludni fog, és mindent elfelejt. Legalábbis egy rövid időre.

– Meg tudja csinálni.

Harry ránézett Sue-ra, és azt kívánta, bárcsak hihetne neki. A nővér türelmesen megmutatta neki, hogyan kell tisztába tenni, hogyan kell tartani a cumisüveget, hogyan kell megfürdetni, felöltöztetni és a karjában tartani. Tréfálkozott, megnevettette a férfit, és egy kis önbizalmat öntött belé.

A baba hihetetlenül pici volt, de szívós is, akárcsak az anyja, és ahhoz képest, milyen aprócska és törekeny teremtés volt, elég hangosan és állhatatosan tudott üvölni. Nem is volt ezzel semmi baj, amíg a klinikán voltak, körülvéve a gépek megnyugtató zümmögésével, a személyzet sietős lépteinek zajával, a szülők nevetésével és örömkönnyeivel. Mindez erőt adott neki. De most...

– Mindig megtalál bennünket, ha gondja adódna. Bármikor idetelefonálhat. Minden rendben lesz, Harry – ismételte a nővér, mintha ettől beteljesülne a jóslata. Aztán lábujjhegyre állt, arcon csókolta a férfit, és visszament a kórtermekbe. Harry ott állt az ajtó előtt, csak nézett utána, és teljesen elveszítettnek érezte magát.

Most mitévő legyen? Hová menjen? A lakásába? De az nem több egy hálólhelynél, nem igazi otthon. Eddig eszébe sem jutott, hová vihetné a babát. Oda semmiképpen, az nem lenne jó. De akkor hová?

Lenézett a csecsemőre a hordozóban, amelyet reggel vásárolt, és melegség töltötte el a szívét. A baba csak nézett rá a hatalmas sötét szemével, és ettől a férfi hirtelen nyugodtabbnak érezte magát.

Egyszeriben megvilágosodott, tudta, mit kell tennie, és legfőbb ideje volt cselekedni. Már évekkal ezelőtt meg kellett volna tennie.

– Jól van, pici Kizzy – mormolta lágyan. – Akkor most szépen hazamegyünk.

1. FEJEZET

Valaki beköltözött a szomszédba. A legutóbbi bérlő már hetekkel ezelőtt elment, de most egy kocsi állt a felhajtón, és a házban égett a villany.

Emily a nyakát nyújtogatta, és megpróbált felfedezni valakit, de a fák eltakarták a kilátást. Mindig, amikor végre látott volna valamit, a szél megmozgatta az ágakat.

Te jó ég! Ki nem állhatta a kíváncsi szomszédokat, erre most ő maga viselkedik így!

Elszántam hátat fordított az ablaknak, betakargatta Freddie-t, és elmosolyodott. Milyen édes! Legszívesebben a karjába vette volna, hogy magához szorítsa.

De akkor felébredne, és a bájos angyalkából egy torkaszakadtából üvöltő zsarnok válna. A szülők joggal féltek a szörnyűnek tartott második életévtől, de a fia még nem is volt ennyi idős, mégis, már öt hónaposan lekörözte a kétéveseket.

Emily békés mosollyal kiosont a szobából, és résnyire nyitotta a másik ajtót, hogy megnézzze Freddie nővérét. Beth a hátán feküdt, egyik lábát oldalra nyújtva, sötét, kócos haja az arcába hullott.

Emily elsimította a haját, és egy puszit lehelt a homlokára. Néhány perc múlva kezdődik egy film, amelyet már régóta meg akart nézni. Ha most bepakol a mosogatógépbe, még éppen időben ülhet le a tévé elé.

Vagy mégsem?

A legelső lépcsőfokon látta, amint egy árnyék jelenik meg a bejárati ajtó előtt. Aztán valaki óvatosan megkocogtatta az üvegtáblát. Az új szomszédja lenne?

Némán felsóhajtott, és kitapogatta a biztonsági zárat. Udvariasnak kell lennie... Természetéből adódóan eleve az volt, de ma este legszívesebben kényelembe helyezte volna magát a tévé előtt, hogy pihenjen egy jót. A hűtőben ott várta a belga csokifagyi...

– Em?

– Harry?!

A szája elé kapta a kezét, elnyomott egy meglepett kiáltást. Aztán észrevette... a kisbabát.

Nagyokat pislogott. Apró újszülött nyugodott a széles mellkason, ahová Emily annyiszor hajtott a fejét sok éven át.

– Ó, Harry! – nyitotta ki előtte az ajtót, beljebb húzta, és arcon csókolta. Bár legszívesebben hangosan felüvöltött volna, mert ahol egy csecsemő van, ott kell lennie egy anyának is. És ha van egy másik nő...

Gyorsan ellépett a férfitől, mielőtt valami butaságot csinálna.

– Régen láttalak... Hogy vagy? – kérdezte, és alig ismert rá a saját hangjára.

– Tudod, a szokásos.

Nem, nem tudta, habár a férfit szinte mindennap látni lehetett a híradóban. Ellenkezőleg, halvány fogalma sem volt róla. Harry megpróbált mosolyogni, de szörnyen kimerültnek tűnt.

Ennek ellenére remekül nézett ki. Magas volt, sportos, napbarnított, világoskék szeme körül apró ráncokkal, biztosan azért, mert olyan sokszor kell hunyorognia, amikor kint van a legveszélyesebb zónákban. A borotválkozás nem ártott volna neki, és egy alapos hajvágás is előnyére vált volna.

A lány ujjá bizsergett a vágytól, hogy megérintse a férfi sötét, kissé kócos haját. Kíváncsi volt, még mindig olyan puha-e, mint ahogy emlékeiben élt. De nem tehetette meg. Semmi joga nincs hozzá. Harry szemlátomást már egy másik asszonyhoz tartozik.

A férfi hatalmas karjában szinte eltűnt az apró csecsemő. Emily szíve nagyot dobbant. Micsoda letaglózó kép! A reklámszakma már évtizedekkel ezelőtt felfedezte ezt a hatást. De itt és most, a saját folyosóján, még hatásosabb volt az összkép, mint egy tévéreklámban vagy egy újsághirdetésben, és Emily érezte, hogy elgyengül a lába. De nemcsak a lába, hanem a szíve is.

– Visszajöttél – mondta egy örökkévalóság után, amikor újra tudott már józanul gondolkodni.

– Láttam a szomszédban a fényt, de álmomban sem gondoltam volna, hogy te vagy az. Egyedül jöttél?

– Igen. Csak a baba és én.

Csak? Az asszony majdnem hangosan felnevetett. Egy csecsemő nem lehet „csak”, még egy ilyen picike sem. Emily azon töprengett, mikor jön utánuk a férfi felesége, hogy enyhítsen a terhein. Késő este? Vagy csak holnap? Azt sem tudja, megnősült-e Harry. Honnan is tudhatná? A férfi felszámolt vele és a bátyjával minden kapcsolatot, és a lány sem próbált meg érintkezésbe lépni vele.

Persze az interneten folyton utána kutatott, nem mulasztott el semmilyen aprócska híradást, újságcikket sem. Csüggött a szavain, amikor látta valamelyik tudósítását...

– És hol van a baba anyja? Rád bízta? – kérdezte lélegzet-visszafojtva. Egy másodperccel sem bírja tovább ezt a feszültséget.

A férfinak nem sikerült kipréselnie egy mosolyt, a szemében pedig rémület fénye csillant.

– Nincs anyja – felelte kifejezéstelen hangon. – Csak mi ketten vagyunk. A baba és én.

Emily nem értette az egészet. Mi lehet a történet mögött? Harry nem mesélt róla. Ettől eltekintve is az lenne az utolsó, amire vágya, hogy felmelegítse a kapcsolatát a férfival.

Nincs anyja a gyereknek? Ez megmagyarázná, miért jött vissza Harry ilyen meglepetésszerűen. Persze Emily nagyon sajnálta, de a férfi bizonyára megbirkózik majd a helyzettel.

Elhúzódozott Harrytől. Fizikailag és lelkileg sem akart elgyengülni. De akkor a kisbaba mocorogni kezdett, és ezúttal félreérthetetlenül ijedség költözött a férfi tekintetébe. Emily tudta, hogy keménynek kell maradnia.

– Szóval, mit tehetek érted? – kérdezte tárgyilagosan, és megpróbált nem elutasító lenni, de túlságosan bátorító benyomást sem szeretett volna kelteni.

A férfi kissé megszeppentnek tűnt – talán mégis túl ridegen bánt vele? De aztán Harry kihúzta magát, és elcsigázottan elmosolyodott.

– Semmit. Egy darabig itt maradok. Ezért meg akartam nézni, kik a szomszédaim, és be akartam mutatkozni... Üdvözölöm a szüleidet, ha még itt élnek.

Ez most kérdés volt? Emily nem volt benne biztos, de azért válaszolt rá.

– Portugáliában vannak. Az év egy részét ott töltik. Anyának honvágya volt, és a nagymamám sem érzi túl jól magát.

– Szóval te vigyázol addig a házra?

– Nem. Itt lakom – felelte az asszony, és azt kívánta, bár többes számban fogalmazott volna.

A kisbaba egyre hangosabb lett, mire a férfi óvatosan ringatni kezdte. A mozdulatai ügyetlenek voltak. Feszültnek tűnt, majdhogynem ijedtnek. Az asszonynak uralkodnia kellett magán, hogy ne vegye ki a kicsit a kezéből, és ne vonja vigasztalón a keblére. De az nevetséges lenne. Meg kell szabadulnia a férfitől, mielőtt elkövet valami könnyelmű hibát!

A bejárati ajtó felé lépett.

– Úgy tűnik, éhes. Nem kellene... megetetned? Kislány vagy...?

– Igen – bólintott Harry.

Most akkor melyik? Kislány lenne? Emily mosolyogva kinyitotta a vendég előtt az ajtót, de nem nézett rá.

– Remélem, gyorsan beleszoksz. Hívj fel, ha szükséged van valamire.

A férfi bólintott, az arcán mosoly suhant át, mielőtt kilépett a sötétbe. Az asszony halkán becsukta mögötte az ajtót.

A pokolba is! A rossz lelkiismeret nem hagyta nyugodni. Eltökélten kiment a konyhába, kivette a fagyit a hűtőből, és azon morfondírozott, áttegye-e egy tálba. Aztán megrántotta a vállát, elővett egy kanalat, bemasírozott a nappaliba, és letelepedett a tévé elé.

A film persze már elkezdődött, és nem tudott bekapcsolódni az eseményekbe. A gondolatai egyfolytában Harry és a kisbaba körül forogtak. A bűntudat egyre jobban kínozza.

Miért van egyedül a férfi a csecsemővel? Az ő gyereke egyáltalán? Vagy egy árva gyerekről van szó, akit kimentett a lebombázott házak romjai alól?

Ez Harryre vallana. De nem, az nem lehet. A baba még csak pár napos lehet, és ilyen gyorsan

senkinek sem sikerülne örökbe fogadnia egy újszülöttet és elhagynia egy háború sújtotta országot.

Hacsak nem rabolta el... De az valószínűtlen. Inkább olyan benyomást keltett, mint akit cserben hagytak – mondjuk a barátnője, aki nem bírta tovább a férfi nyughatatlan, izgalmas életét.

Vagy pedig az anya meghalt szülés közben...

Te jó ég! Kiment a konyhába, és letette a fagyit, amelybe szinte bele sem kóstolt. Odalépett az ablakhoz, és kibámult a sötétben a szomszéd házra.

Hallotta a csecsemő sírást, ami rögtön életre keltette benne az anyai ösztönöket. Legszívesebben átrohant volna, hogy a karjába vegye, megvigasztalja a picit. De szerencsére a józan megfontolás győzött, és Emily azt kívánta, bár csak inkább nagyothalló lenne, és ne ütné szíven minden csecsemő sírás.

Kevert magának egy italt, visszament a nappaliba, és a távkapcsolóért nyúlt. Talán a műsor eltereli a figyelmét. Idegesen váltogatott a csatornák között.

Főzőműsor, szappanopera, az ilyenek sosem érdekeltél, aztán egy dokumentumfilm az egyik véres háborúról, amely valahol a világban pusztított. Ami rögtön újra eszébe juttatta Harryt és a síró kisbabát...

– Kérlek, ne sírj, kicsikém! – vigasztalta Harry a kislányát, és óvatosan megérintette a vállát. – Igyál még egy kortyot, biztosan éhes vagy. Vagy inkább fázol? Talán meleged van?

A pokolba is, ő honnan tudhatná, mi a baja? És mit szeret egy kisbaba?

Kétségbeesetten nézte a szomszéd házat és a sűrű fák mögött a szobát, melynek ablakából fény szűrődött ki.

Nem. Nem kérhet tőle segítséget. Végtére is Emily nem fogadta éppen tárt karokkal.

– De mit is vártál? – mormolta csalódottan, mielőtt átvette bal karjába a kisbabát, és másik szögből dugta a szájába a cumisüveget. – Évekre eltűntél az életéből, aztán felbukkansz egy csecsemővel. Biztosan azt hitte, hogy le akarod neki passzolni.

Szorosabban magához ölelte a kicsit, aki ettől még keservesebben sírt. Gyorsan lazított az ölelésen, a vállára fektette a babát, és lágyan simogatni kezdte a hátát, miközben fel-alá járkált vele a szobában. Ahányszor az ablakhoz ért, könnyörgő pillantást vetett Emily házára.

A nappaliban már nem égett a villany, csak a bejárati lépcső fölött világító lámpa fénye szűrődött át a színes üvegen. Különös. Harry nem emlékezett rá, hogy Emily valaha is félt volna a sötétben. Talán azért égeti a villanyt, mert most egyedül van a házban...

– Elég ebből, ne gondoldj folyton rá! – szidta magát a férfi, és a kisbaba elkezdett mocomogni. – Pszt! – súgta a fülébe, és folytatta a simogatást. Így mentek be a fürdőbe. – Mit szólnál egy jó meleg pancsihoz?

Jónak találta az ötletet, de a pici sajnos belepisilt a mosdókagylóba, és neki egy kézzel kellett kicserélnie a vizet úgy, hogy a babát se ejtse le. Akkor meg túl forró lett a víz, és hideget kellett hozzáengedni. Ettől meg túl sok lett a víz a kagylóban. Amikor végre óvatosan beletette a kicsit, az torkaszakadtából ordítani kezdett. Ekkor feladta.

Érezte, hogy a kétségbeeséstől mindjárt elsírja magát. Soha életében nem érezte magát még ilyen elveszettnek.

– Ó, nagy, hol vagy? – sóhajtott. – Te biztosan tudnád, mit kell tenni. Mindig mindenre találtál megoldást.

Óvatosan megszártgatta a babát a puha törülközővel, friss ruhácskába öltöztette, és megpróbálta beletenni a hordozóba, de a pici nem akarta. Csak egyetlen módszer maradt, amellyel megnyugtathatta a kislányát – a mellkasára fektette, a szíve fölé, és így sétálgatott vele.

Kicsit később bebugyolálta egy meleg plédbe, és kiment vele a langyos nyáréjszakába. A kihalt utcákon lesétált a sziklához a partra. A hullámok hangos morajlása ellenére a kisbaba békésen szunyókált a mellén.

Amikor már annyira elfáradt, hogy nem volt ereje sétálni, és már a szeme is égett, visszatért a házba a kislányával. Leült az egyik szörnyű karosszékbe, amelyet a bérlő hagyott ott, és abban a pillanatban el is nyomta az álmot.

De nem sokáig tartott a nyugalom. A baba felébredt, és a halk nyöszörgésből csakhamar hangos, panaszos sírás lett, aztán velőtrázó ordítás.

Harry megdörgölte a szemét, és gyorsan keresni kezdte a cumisüveget. Felmelegítette, odatartotta az arcához, hogy ellenőrizze a hőmérsékletét, aztán hideg víz alá dugta, mert természetesen túl forró volt. Amikor végre a türelmetlen csecsemő szájához tartotta, az minden volt, csak nem hálás, és mereven elutasította a táplálékot.

A férfit elfogta a kétségbeesés, a szemébe könnyek szöktek.

– Ó, Kizzy, egyél, egyél! – könyörgött, mire a pici nagy nehezen szót fogadott. De rögtön rájött a csuklás, újra bömbölni és rúgkapálni kezdett.

Harry feladta. Hogyan juthatott eszébe ilyen képtelen ötlet, hogy meg tud birkózni egy csecsemő gondozásával? Biztosan elment az esze. Nem csoda, ha az anyák depressziósak lesznek szülés után.

Vajon ez férfiakkal is megeshet? Felkészületlen, tehetségtelen, ügyetlen férfiakkal, akik nem tudnak helyettesíteni egy édesanyát – olyan férfiakkal, akiknek a felesége meghalt egy bombarobbanásnál vagy egy földrengésben?

Hogyan birkózik meg mindezzel egy özvegy férfi, ha a felesége nem éli túl a szülést? Vagy az a férfi, aki úgy dönt, hogy ő gondozza a gyerekeket? Hogyan oldják meg?

Kicserélte a pelenkát, tiszta ruhát adott a lányára, aztán megint átöltöztette, amikor a pici lebüfizte tejjel, utána újra a cumisüveggel próbálkozott, de hiába, végül beletette a hordozóba, hagyta, hogy sírjon, becsukta maga mögött az ajtót, és felment az emeletre.

Sürgősen aludnia kell, különben összeomlik, és semmit nem tud tenni a kicsiért.

De a régi gyerekszobájában csak egy csupasz, foltos matrac hevert. Még ha sikerülne is figyelmen kívül hagynia a kislánya sírását, és végre elaludna, akkor sem tudná rászánni magát, hogy lefeküdjön a matracra.

A megérkezése óta először nézett körül rendesen a házban. Ha itt akar lakni, akkor egy egész csapat szerelőre és munkásra lesz szüksége, akik a padlótól a mennyezetig mindent felújítanak. Alaposan. Új padlószőnyeg kell, új bútorok, és valószínűleg egy új konyha is.

Addig pedig ki kell bírnia ilyen spártai körülmények között. Egy kisbabával.

Valószínűleg elment az esze. Akkor, hetekkel ezelőtt meg kellett volna engednie az orvosoknak, hogy kikapcsolják a gépeket ahelyett, hogy közbeavatkozzon.

Szúrást érzett a gyomrában, és büntudatosan megcsóválta a fejét.

Nem! Bármi történjék is, helyesen döntött. Az egyetlen lehetséges megoldást választotta. Idővel minden könnyebb lesz. Annak kell lennie. Megtanulja, hogyan kell ellátnia a gyereket.

Most pedig lemegy, kiveszi Kizzyt a hordozóból, és beleül abba az ócska karosszékekbe, a mellkasára fekteti a kislányát, és megvárja, amíg megnyugszik és elalszik. Minden más ráér holnap is...

– Megfoglak!

Emily a boldogan sikongató kisfia után szaladt, követte a kerten át, aztán amikor utolérte, a karjába zárta. Felegyenesedve meglátta Harryt. A férfi a kerítés túloldalán állt, és döbbenten nézte őt meg Freddie-t.

– Sziasztok! – dörmögte.

Emily viszonzta a mosolyát.

– Szia! Hogy van a picur?

Freddie kíváncsian figyelte az új szomszédot és a vállán szundikáló kisbabát. Aztán felragyogott az arca, és felkiáltott:

– Egy kisbaba! – És tapsikolt örömeiben.

Emily csak most vette észre, mennyire kimerült a férfi. Szeme körül sötét karikák húzódtak, az álla borostától sötétlett. Legszívesebben megérintette volna az arcát, de összeszedte magát.

– Boldogulsz velem? – kérdezte, mire a férfi fáradt tekintete hirtelen vidám lett.

– Nem vagyok biztos benne. Annyira kikészültem, hogy már alig látok. Éjszaka volt egy kis gondunk.

– Hallottam. – Az asszonyt még mindig furdalta a lelkiismeret, amiért előző este olyan ridegen

bánt a férfival. Habozott. – Mondd csak... nem jössz át egy kávéra? Éppen nincs semmi dolgunk, nem igaz, Freddie? Bethért pedig csak egy óra múlva kell mennem.

– Ki az a Beth? – firtatta Harry.

– A kislányom.

Vajon feltűnt a férfinak, hogy ő egyes számban fogalmaz? Talán. De ennek semmi jelentősége. Majd idejében megállapítja, hogy Emily egyedül van. Ráadásul úgy tűnik, pillanatnyilag ez nem is nagyon érdekli. Egészen más gondjai lehetnek.

Az asszony eltűnődött. A legutóbbi találkozásukkor, még évekkkel ezelőtt, mindketten függetlenek voltak. Most pedig a férfi szemlátomást foglalt. És Emily – nos, igen, újra egyedülálló, de egyáltalán nem szabad.

Semmit nem tudott a férfi magánéletéről, Harry pedig vélhetőleg még annyit sem őrá.

A férfi óvatosan elmosolyodott.

– Egy kávé jólesne. Köszönöm!

Kávé? Ó, tényleg, ő ajánlotta fel neki...

– Gyere át a kerten! Még mindig megvan a kapu – mutatott Emily a kerítésre. Nem a legegyszerűbb megközelítési módja a házának, hiszen az utat szinte teljesen benőtte a gaz, és a kapu is beragadt. De Harry megfogta, kissé megemelte, mire hangosan nyikorogva kinyílt.

– A nyikorgó kapu. Mindig is ilyen volt. Régen azt is tudtam, meddig kell kinyitni, hogy még ne áruljon el – jegyezte meg kisfiús mosollyal, amitől Emily bőre rögtön bizseregni kezdett.

Érezte, hogy arcába szökik a vér, mert emlékezett rá, hogyan bújt át a fiú a kapun, hogy találkozzon a lánnyal a kert végében lévő pavilonban. Késő este, amikor már mindenki aludt. És akkor csak ültek ott a sötétben egymás mellett, suttogtak, és a fiú megsókolta...

– Gyerekek voltunk – felelte most, de nem nézett a férfi szemébe.

Harry halkán felnevetett.

– Azok voltunk? Néha másképp érzem. És legutóbb...

Elhallgatott, az asszony pedig kihasználta a csendet, és a kerten át visszament a házhoz. A kislát a ruhájába kapaszkodott, és vissza-visszanézett.

– Egy kisbaba – mondta izgatottan.

Nem. Emily egészen biztosan nem akart a legutóbbi alkalomra gondolni. Nem lett volna szabad megtörténnie, és soha többet nem is történik meg, az hétszentség.

Felkapta a lépcsőről a kertben szedett borsóval megrakott kosarat, kinyitotta az ajtót, és bement a házba.

– Isten hozott! – mondta Harrynek, és a távolba révedve elmosolyodott. Voltaképpen nem örült a férfi felbukkanásának, de igyekezett leplezni az ellenérzését. Ráadásul Harry szeméből eltűnt a kimerültség tompa fénye, s helyét olyan kifejezés vette át, melyet nagyon jól ismert a gyerekkorukból. Így nézett rá akkoriban a fiú, amikor a lány bevezette a szülei meleg, meghitt konyhájába.

– Köszönöm! – A férfi megsimogatta Freddie szőke fürtjeit. – Nem is tudtam, hogy vannak gyerekeid.

A hangjában volt valami különös. Sajnálkozás? Emily futó pillantást vetett rá, de nem gondolkozott rajta sokat. Feltette a vizet.

– Beth hároméves, majdnem négy. Freddie tizenkilenc hónapos. Rendes kávé kérsz, vagy nescafét?

– Teád van? Nem ihatok túl sok kávé. Tegnap éjjel olyan keveset aludtam, hogy nem akarok lemondani egyetlen perc alvásról sem.

Az asszony nevetve elővette a szekrényből a teáskannát, és letette Freddie-t a földre.

– Kicsim, hozd a pohárkádat! – kérte, a kisfiú pedig boldogan elszaladt.

– Édes kiskölyök.

– Igen. Néha igazi ördögfióka, amikor rossz napja van. De többnyire alig van baj vele.

Harry keserűen felnevetett.

– Kár, hogy én ezt nem mondhatom el a kis prücsökről.

– Prücsök?

A férfi elvigorodott.

– Nos, igen, annyira picike. Az igazi neve Carmen Grace, de Kizzy a beceneve.

– Ó, de aranyos! Szokatlan név.

– A nagymamámat hívták Grace-nek.

– Tudom. És Carmennek?

A férfi arca megmerevedett.

– Az anyukáját – mondta halkán.

Talán majd egyszer elmeséli, remélte Emily, de most nem mert kérdezősködni. Még nem jött el az ideje.

Néhány éve még nem habozott volna. Akkoriban minden szabad percüket együtt töltötték, és nem voltak titkaik egymás előtt. Akkor még nem volt semmi gondjuk, és előttük állt az egész élet.

De most már nem ismeri úgy a férfit. Nem tudja, mennyire bízhat meg benne, mit mondhat el neki, és mit kell elhallgatnia előle.

Ezért inkább nem mondott semmit, csak főzte a teát, elővett egy doboz kekszet, és kirakta egy tányérra. Freddie visszajött a bögréjével, az oldaláról csöpögött a narancslé. Emily feltörölte, aztán újra megtöltötte a gyerek bögréjét. Átölelte a kisfiát, aki olyan ártatlanul nézett rá, és akit annyira szeretett, hogy az néha már fájt.

A kisfiú viháncolva kirohant a kertbe. Emily követte őt a tálcával a kezében, mögöttük Harry jött a kisbabával. Milyen picike, te jó ég! Emily odavezette őket a hintaágyhoz, amely az almafa egyik erős ágán himbálózott.

– Ez még ugyanaz? – firtatta csodálkozva a férfi.

Az asszony nevetve ingatta a fejét.

– Nem, az már elszakadt. Apu újat vett pár éve, szóval most már nem kell olyan óvatosan beleülnöd, mert elbír.

Harry mosolyogva helyet foglalt, hátradőlt, és lehunyta a szemét.

– Csodálatos. Mint a paradicsomban.

– Már rég volt ilyesmiben részed, ugye? – szaladt ki Emily száján, mire a férfi kinyitotta a szemét.

– Úgy is lehet mondani. – Nagyot sóhajtva odafordult az asszonyhoz. – Beletelik egy kis időbe, mire megszokja az ember. A csendet, a madarak csicsergését, a hétköznapi zajait. Például a fűnyíró hangját. Feltéve, hogy nem ordítja túl a baba – fűzte hozzá vigyorogva.

Emilyt hirtelen annyira hatalmába kerítette a kíváncsiság, hogy nem bírta tovább.

– Mi történt, Harry? – kérdezte halkán.

A férfi mosolya elhalványult, és az asszony egy pillanatig azt hitte, nem is fog válaszolni. De aztán mesélni kezdett, a hangja nyersen csengett.

– Amikor rátaláltam, Carmen az út szélén ült és koldult. Mindennap elmentem mellette, amikor kijöttem a szállodából, és adtam neki pénzt. – Egy pillanatra elhallgatott, és megköszönte a torkát. – Egyszer csak eltűnt. Amikor legközelebb megláttam, össze volt verve. A szája felhasadt, az egyik szeme bedagadt, a másik tele fájdalommal és kétségbeeséssel. Semmit nem várt tőlem, talán csak néhány pénzdarabot, de én bevitettem a kávézóba, vettem neki reggelit, és elbeszélgettem vele. Csak akkor vettem észre, hogy terhes.

– Szegény kislány – mondta Emily együttérzően.

A férfi bólintott.

– Megerőszakolták, és nem is tudta, ki a gyerek apja a katonák közül, akik megtámadták. Azt se tudta, melyik oldalhoz tartoztak a katonák. Carmen cigánylány volt. Kelet-Európában nem sokra becsülik őket. Hazugnak, csalónak, lustának tartják őket. Annyira fiatal lány volt, Emily, annyira félt... Az egész családja odaveszett a háborúban.

– Vagyis a szárnyaid alá vetted – bólogatott Emily. Harry mindig is ilyen volt.

– Bizonyos értelemben. Elszállásoltam a szállodai szobámban, adtam neki enni, kihívtam hozzá az orvost, aztán amíg zuhanyoztam, ellopta a pénztárcámat, és elszaladt. Amikor újra rátaláltam, megkérdeztem, miért tette. Egy idő után bevallotta, hogy azt hitte, én is meg fogom erőszakolni.

– És mit csináltál ezek után?

– Feleségül vettem – felelte halkán a férfi. – Hogy biztonságban legyen. Magammal vittem Londonba, és kezdetben még a lakásomban lakott. Adtam neki pénzt, és később béreltem neki egy kis apartmant, minden számláját kifizettem, és meglátogattam, amikor csak tudtam. Eljárt szórakozni, és találkozgatott a honfitársaival. Felépült, angol tanfolyamra járt, és barátokra lelt.

Elhallgatott, és Emily türelmesen várt, mert tudta, hogy a férfi folytatja, amint megtalálja a megfelelő szavakat.

– Elütötték. A hetedik hónapban volt, hazafelé tartott a nyelvtanfolyamról. Ki akarták rabolni, mire ő elszaladt, keresztül az úton. Elgázolta egy autó. Bevitték a kórházba, ahol az orvosok megállapították, hogy agykárosodást szenvedett. Amikor értesítettek engem, már csak gépek tartották életben. Nem tudtam segíteni neki.

Milyen szomorú történet! Emily a szája elé kapta a kezét, nehogy hangosan felkiáltson.

– Ó, Harry, annyira sajnálom! – suttogta.

– Igen – nyelt nagyot a férfi. – Az orvosok nem tudták, hogy kikapcsolják-e a gépeket. Megállapították, hogy a magzatnak semmi baja, de nem voltak benne biztosak, mit gondolok az egészségről. Éppen akkor tértem vissza egy földrengés sújtotta területről, már napok óta nem aludtam, teljesen ki voltam merülve. Csak annyit tudtam, hogy nem hagyhatom cserben a gyereket mindazok után, amiken az anyja keresztülment.

Ismét elhallgatott.

– Az a szegény lány nem követett el semmit, az élet mégis így büntette, és én már annyi gyereket láttam meghalni, Em, és semmit nem tudtam tenni ellene. De ott, a kórházban, tehettem valamit. Szóval megkértem az orvosokat, hogy tartsák életben Carment. Legalább addig, amíg a babának lehet esélye. Aztán a terhesség utolsó hetében Carmen feladta. A szervei kezdték felmondani a szolgálatot. Beindították a szülést, és lekapcsolták a gépeket. Még időben érkeztem, és el tudtam tőle búcsúzni.

Az ölében tartott csecsemőre nézett, aki édesdeden aludt. Nézte fekete szempilláit, sötét bőrét, és az arca elmosódott a szeme előtt. Kézfejjével gyorsan letörölte a könnyeit.

– Annyira sajnálom – mondta ismét Emily, és a férfi felemelte a fejét. A szeme tele volt gyásszal. Aztán újra a karjában tartott apró csomagra nézett.

– Nem kell. Miattam nem kell. Pillanatnyilag a poklok poklát élem át, és annyira tehetetlennek érzem magam. Még sosem éltem át hasonlót. De majd jobb lesz, tudom. Meg fogom tanulni, mit kell csinálnom, a prücsök pedig lenyűgöző. Tökéletes kis teremtés, minden tragédia ellenére is. És ő minden, amim maradt.

Emily sírni akart, leguggolni egy sarokba, és végre szabad folyást engedni a könnyeinek. Együttértzett Harryvel, a szegény fiatal édesanyjával és a pici Carmen Grace-szel, aki már a születése előtt majdnem árva lett.

– Ennyit rólunk – mondta kissé vidámabb hangon a férfi. – És mi történt veled?

– Velem? – kérdezte zavartan az asszony. – Én... jól vagyok. Kertépítő vagyok. Már ha a gyerekek hagynak dolgozni. Nehéz, de boldogulok. Éjjel is dolgozhatok, és most még bérleti díjat sem kell fizetnem.

Ez persze meg fog változni, amint a szülei eladják a házat.

– És az apjuk? – kérdezte Harry.

Az asszony halkán felnevetett.

– Már nincs velünk. Azt sem akarta, hogy Beth megszülessen. Aztán Freddie megadta neki a végső lökést.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Mit csinált?

– Lelépett. Pontosabban elmenekült. Mint a villám, olyan gyorsan. A negyedik hónapban voltam.

– Ez mikor történt?

– Két éve.

Két nehéz év, amit valószínűleg a szülei és a barátai segítsége nélkül vészelt át, büszkén, amilyen

mindig is volt. De megcsinálta, és a férfi gyanította, hogy most boldogabb, mint valaha.

– Sajnálom.

Az asszony mosolygott.

– Felesleges. Már semmi bajom. Tarts ki, Harry, majd nektek is jobb lesz.

A férfi a babát nézte.

– Remélem – mormolta.

2. FEJEZET

– Nem lesz semmi gond? Például az állampolgárságával? – kérdezte Emily.

A férfi megrántotta a vállát.

– Miért lenne? Én voltam Carmen férje, a születési anyakönyvi kivonatba engem jegyeztek be apaként, szóval a kicsi brit állampolgár.

– De nem te vagy az apja. Nem lesz belőle bosszúságod, ha rájönnek a hatóságok?

– Honnan jönnének rá? El fogod mesélni nekik? Én mindenesetre nem árulom el. Tudom, kemény lesz, de nem én vagyok az első apa, aki egyedül neveli a gyereket. Az állampolgárság a legkisebb gondom.

A kislánynak akarja szentelni az egész életét? – töprengett Emily. Fogalma sincs róla, hogy ez mivel jár? Vagy csak idealista?

Valószínűleg mindkettő. Meggondolatlan és könnyelmű, mondta mindig a nagyapja. De melegszívű. Végtelenül melegszívű.

Harry a csészéjéért nyúlt, széles vállán biztos kézzel tartotta a kisbabát, de a kicsi feje oldalra hanyatlott. A férfi igazított a fogáson, erre a pici rögtön sírni kezdett.

– Hadd fogjam meg! Csak amíg megiszod a teádat – kérte Emily, és elvette tőle a kislányt. – Annyira picike! Már teljesen elfelejtettem, milyen kicsik eleinte. Olyan gyorsan megnőnek! Nem mintha Freddie bármikor is ennyire pici lett volna. Beth törékenyebb volt, de ő sem...

Elhallgatott, amikor a csecsemő hangosabb lett, és néhány lépést tett a kertben. Kizsy automatikusan a mellébe fúrta az arcocskáját. Ó, szegény pára! Az édesanyját keresi...

– Éhes – mondta Emily. Harry rögtön felpattant, és a kicsiért nyúlt, de az asszony megrázta a fejét. – Hozd ide a cumisüveget! Majd én tartom.

A férfi egy kicsit habozott, aztán a kertkapun át visszasietett a házába. Kisvártatva felbukkant a cumisüveggel.

– Nem tudom, jó-e a hőmérséklete – mondta.

Emily a csuklójához érintette az üveget.

– Túl hideg – ráncolta a homlokát. – Felmelegítem. Vigyáznál addig Freddie-re?

Azzal bement a konyhába, pár másodpercre betette az üveget a mikróba, aztán jól felrázta, és még egyszer ellenőrizte a hőmérsékletét. Bedugta a cumit a csecsemő szájába, mire az rögtön abbahagyta a sírást.

A kertben Harry letérdelt Freddie mellé a homokozóba. Amikor észrevette az asszonyt, felguggolt, és megkönnyebbült mosollyal nézett rá.

– Úgy látszik, a baba elégedett – mondta.

Emily nevetve ült le a padra, nézte őket, ahogy játszanak, és megpróbálta féken tartani a képzeletét.

– Szeretted? – kérdezte váratlanul, de rögtön meg is bánta.

Harry felemelte a fejét, és úgy nézett rá, mintha az asszonynak elment volna az esze.

– Hiszen még gyerek volt, Em! Csak azért vettem feleségül, hogy megvédjem. Igen, egy idő után megszerettem, de nem úgy, ahogy te gondolod. Ez a házasság csak papíron létezett. Máskülönben nem tudtam volna kihozni az országból. Soha nem nyúltam hozzá egy ujjal sem.

Emily érezte, hogy oldódik benne a feszültség, de nem akart belegondolni, mit jelent ez a megkönnyebbülés. Ehelyett a karjában tartott apróságra koncentrált.

A vállára fektette, simogatta a hátát, és várta, hogy büfizzen. Közben nézte, hogyan segít Harry a fiának megtölteni egy játék vödört, és hogyan borítják ki a tartalmát.

– Mami, nézd, egy vár! – rikkantotta a kisfiú. Kizsy megijedt, összerezsent, és a fejét beverte Emily vállába. Az asszony megnyugtatóan simogatta, és rámosolygott a fiára.

– Igen, látom – felelte halkan. – Csináltok várárkot is?

– Mi az a várárok?

Harry elvigyorodott.

– Egy árok a vár körül, tele vízzel. Ilyesmi – mutatta, és a tenyerével húzott egy kis mélyedést a kupac köré.

– Múlt héten már csináltál ilyet a strandon Dickonnal és Mayával – emlékeztette Emily.

Freddie lelkesen bólintott, és felállt.

– Mami, kérek vizet! – kiáltotta, és odaszaladt hozzá a vödörrel.

Harry követte a kisleányt, és összeborzolta a haját.

– Hagyd anyut egy kicsit itt ücsörögni! Majd hozunk mi együtt. Gyere, és mutasd meg, hol van a vízcsap! – nyújtotta felé a kezét.

Freddie, aki máskor félénk volt az idegenekkel, most bizalommal megfogta a férfi kezét, és behúzta magával a konyhába. Közben pedig be nem állt a szája.

Emily lenézett a kisleányra. Ismét elaludt, feje az asszony vállgödrében nyugodott, Emily érezte puha bőrét és meleg lélegzetét. Az asszony mellkasát majd szétfeszítette a fájdalom, és nagyot kellett nyelnie, hogy csillapítsa.

– Szegény kicsikém – suttogta, és óvón a baba fejére tette a kezét. – Ne félj, drágám! Majd mi vigyázunk rád.

Tudatában sem volt a saját szavainak. Csak úgy jöttek a szívéből, és ahogy a babát ringatta, minden annyira természetesnek és magától értetődőnek tűnt. Igazából ennek az egész helyzetnek riasztónak kellett volna lennie, de a vészjelző nem kapcsolt be a fejében.

Freddie nagyon édes kisleányok voltak. Okos, élénk kisleány, akinek az egyik oldalon elállt a haja, mintha elaludta volna.

– Elég? – kérdezte az üres vödörrel a kezében.

– Igen, szerintem elég – felelte Harry.

A puha homok persze azonnal felszívta az összes vizet, amitől a kisleány lelkesedése egy csapásra átváltott csalódottságba.

– Mami! – kiáltotta, odaszaladt hozzá, és levetette magát a lába elé. Harryt elfogta a lelkifurdalás, mivel ő javasolta, hogy hozzanak vizet a várárokba, és nem vált be a tervük. A kisleány most szomorú. A csudába! Semmit nem tudok rendesen csinálni? – ostromozta magát a férfi.

Emily bocsánatkérően rámosolygott.

– A fiókban a sütő alatt van egy sütőforma, ami illene a várhoz. Azt megtöltheted vízzel.

A fiúk bevonultak a konyhába, megkeresték a formát, óvatosan a vár elé tették, és vizet öntöttek bele. Találtak még egy vastag ágat is, amely épp jó lett felvonóhídnak, csónaknak pedig egy falevelet tettek a vízre.

Freddie arca sugárzott a boldogságtól.

– Hajó! – rikkantotta, és ragyogó szemmel az anyjához rohant. – Mami, hajó!

Emily megcsodálta a művet, és hálás mosollyal jutalmazta Harryt, aztán felállt.

– El kell mennem Bethért, és szerintem a kisleánynak is szüksége van már a papájára.

A rugdalózón nedves folt kezdett kirajzolódni, és Harry elvesztette minden bátorságát. Nem volt biztos benne, hogy van otthon mosógépe, és még nem vett Kizzynek elég ruhát.

– Elkísérhetlek? Gyorsan tisztába teszem, aztán megmutatnád, hol van olyan üzlet, ahol babaholmit kapok. Persze csak ha ráérsz.

– Nagyon szívesen. Igazából gyalog akartam menni, de mehetünk kocsival is. Felhívom Georgie-t, és szólok neki, hogy egy kicsit kések.

A férfi óvatosan átvette a csecsemőt, és a kertkapun át visszament a házába. A kisleány ismét mocorogni kezdett, de rögtön megnyugodott, miután kicserélte a pelenkáját, és tiszta ruhát adott rá, majd óvatosan betette a hordozóba. Amikor kilépett a házból, Emily éppen bekapcsolta Freddie-t a gyerekülésben.

– Ezt is be tudjuk tenni? – kérdezte a férfi, és a hordozóra mutatott.

– Ezt? – ismételte mosolyogva az asszony, és elvette tőle a „csomagot”. – Szegény kisleány, hogy

lehet rólad így beszélni?

Becsúsztotta a hordozót a hátsó ülésre, rögzítette a biztonsági övvel, aztán beült a kormány mögé. Harry az anyósülésen foglalt helyet.

– Hová megyünk? – kérdezte.

– Egy barátnőmhöz, Georgie Cauldwellhez. Emlékszel még rá? Az apja építési vállalkozó, gyerekkorunkban sokat játszottunk az építkezéseken.

Harry bólintott.

– Igen, emlékszem. Kicsi, de nagyon energikus lány volt. Barna hajú, zöld szemű, erős egyéniség.

– Jó a memóriád – vetett rá Em egy oldalpillantást. – Nagyon is jó. Tetszett neked?

A férfi halkán felnevetett.

– Aligha. Én veled voltam elfoglalva. Elég kimerítő voltál, tudod? Most mit csinál Georgie?

– Férjhez ment egy londoni férfihoz. Nagyon gazdag, de rendes fickó. Három gyerekük van. De nem a sajátjuk, hanem Georgie nővéréé. Ő a férjével együtt balesetben meghalt a legkisebb gyerekük születése után. Örökbe fogadták mind a három gyermeket, most meg Georgie is terhes. Szóval éppen jól jön, hogy olyan nagy a házuk.

Megálltak egy hatalmas viktoriánus villa előtt, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a tengerre. Leállította a motort. Két kislány szaladt oda hozzájuk, utánuk egy kislány, akiről Harry sejtette, hogy Beth lehet. Hasonlított Emilyre a sötét fürtjeivel meg a nagy, csillogó szemével.

Mögöttük Georgie jött, karjában egy kisgyerekekkel. Harry kiszállt, és az asszony a szabad karjával megölelte. A mosolya olyan nyílt és szívélyes volt, ahogyan a férfi mindig is emlékezett rá.

– Harry! Emily mesélte, hogy visszajöttél. Olyan jó újra látni téged! Isten hozott Yoxburghban! Gyere be, ismerkedj meg Nickkel. Ó, hát itt a kisbaba is!

Kíváncsian bekukkantott a hátsó ülésre.

– Ó, Harry, csoda szép!

Ezt az övéről is el lehetett mondani, és amikor a kicsi Georgie vállára hajtotta a fejét és onnan nézett rá lopva, a férfinak mosolyognia kellett.

– És ő ki?

– Maya. Már meg tudja mondani a nevét. Mondd csak meg Harrynek, hogy hívnak!

– Harry – ismételte a kislány, az egyik kislányra mutatott, aztán visszabújt az asszony vállához. Harry odanézett, és egy kihívó szempárral találta szembe magát.

– Ez az én nevem! – mondta a fiúcska. – Én vagyok Harry!

A férfi elmosolyodott.

– Tényleg? – A kicsi bólintott. – Nos, engem is így hívnak, már majdnem harminc éve. De szívesen osztozom veled a nevemen. Jó név, és nem lenne szép dolog, ha kisajátítanám.

A kis Harry elismerően mosolygott, és bemutatatta neki az öccsét, Dickont és Emily lányát, Betht. Mennyi gyerek! A férfi kivette a sajátját a kocsiból, és odafordult a többiekhez:

– Ő pedig Kizzy. Az én kislányom.

– És Emily az anyukája? – kérdezte zavartan Dickon, mire Harry a fejét rázta.

Mondja meg nekik? Ezek a gyerekek nemrég veszítették el a szüleiket. Tisztességes lenne felkavarni őket?

– Meghalt az anyukája.

– A mi anyukánk is meghalt – közölte Dickon tárgyilagosan. – Georgie az új anyukánk. Kizynek Emily lesz a mamája?

Emily felnevetett, de kicsit erőltetettnek tűnt.

– Te jó ég, dehogyis! Elég dolgom van Freddie-vel és Bethszel, nem igaz, kicsim?

Beth megfogta a kezét, és hozzábújt.

– De olyan szép kisbaba! Georgie-nak is lesz egy.

– Igen, de nekem nem – felelte Em határozottan. Túl határozottan.

Harry nem értette, miért érinti olyan kényelmetlenül az asszony viselkedése. Csak azt tudta, hogy régen menekült volna a gyermekáldástól, de most már nem. És hirtelen rendkívül vonzónak tűnt az elképzelés, hogy Emily legyen Kizzy anyukája...

– Szép ház – dicsérte Harry.

Nick rámosolygott, és nagyon elégedettnek tűnt.

– Bizony az. Georgie és az apja mindenről gondoskodott, és nagyon szeretjük ezt a helyet. Először túl nagynak találtam, de ennyi gyerekkel kell is ekkora. Most már nem cserélném el kisebbre.

Ahhoz képest, hogy Nick egy éve még nőtlen volt, hatalmas változás lehetett ez az életében, mégis boldognak tűnt. A kertben ültek egy nagy fa árnyékában, és néztek ki a tengerre, de Nick tekintete csakhamar visszavándorolt a családjára, és lágyan elmosolyodott.

Harry nagyon is megértette. Ő maga is folyton megbizonyosodott róla, hogy Em és a gyerekei ott vannak-e a közelben. Nem ment ki a fejéből, amit az asszony Beth és Freddie apjáról mesélt. Hogy lelépett. Egyszerűen cserben hagyta őket.

Micsoda alávaló fickó! De talán jobb is, hogy így történt. Em istenítette a gyerekeit, és az apjuktól nem kaptak volna sok szeretetet. Valószínűleg az első adandó alkalommal bentlakásos iskolába küldte volna őket, a nyári szünetekben pedig a nagyszülőkhöz.

Nick szakította félbe a morfondírozását.

– Hol laksz? Georgie említett valamit a nagyanyád házáról.

Harry fájdalmasan elmosolyodott.

– Igen, de ő tíz évvel ezelőtt meghalt, és a temetés óta nem is jártam itt. A házat pedig azóta bérbeadtuk. Őszintén szólva – folytatta egy kis sóhajtás után –, nem számítottam rá, hogy ilyen állapotban látom viszont a házat. Gondoltam, hogy rendbe kell majd hozni, de nem hittem, hogy ennyire romos. Ráadásul korszerűsíteni kell, szóval addig valami más lakóhely után kell néznom.

Georgie felemelte a fejét, és a homlokát ráncolta.

– Tényleg olyan rossz állapotban van?

– Ha ott akarok lakni, legalább a fürdőszobát és a konyhát fel kell újítanom. De átmenetileg megteszi, ha lefestem a falakat, és kicserélem a padlószőnyeget. Nem ismer véletlenül az apád egy megbízható szakembert?

Az asszony a férjére nézett.

– Átküldhetjük a csapatunkat.

Nick elvigyorodott.

– Bizony. Sokféle szakemberrel dolgozunk együtt. Jó csapat, rendesen dolgoznak, nem is túl drágák, és pillanatnyilag éppen szabadok, mert késik az egyik projekt. Tehát ha gondolod, szólok nekik, átmennek, felméri a terepet, és adnak egy árajánlatot.

– Nagyszerű lenne.

És ha nem csinálnak meg mindent egyszerre, akkor közben még ott is lakhatna. Végére is nyár van, és a babával amúgy is a kertben töltik a legtöbb időt.

Nem akart azon gondolkodni, miért annyira fontos, hogy ne költözzön el egy olyan házba, amelyik messze van Emilytől. Bár az asszony kétséget sem hagyott afelől, hogy nem szándékozik Kizzy anyukája lenni.

Nem mintha meg akarta volna rá kérni, vagy komolyan számításba vette volna, de most már nem tudott szabadulni a gondolattól. Pedig ha eszénél lenne, akkor távol tartaná magát az asszonytól ahelyett, hogy boldog egymásra találásról ábrándozik...

Emily megdöbbsent.

Harry tényleg arra gondolt, hogy végleg itt marad a nagyanyja házában? Ő meg azt hitte, csupán néhány napra jött vissza. Egy rövid látogatásra, hogy mindent előkészítsen az új bérlőnek.

De ha valóban itt marad... Nem, erre gondolnia sem szabad, mert a szíve szakadna meg, ha megghiúsulna az álma. Egyszer már összeomlott Harry Kavenagh miatt, és semmiképpen sem akarja még egyszer elkövetni ugyanazt a hibát.

– Mikor tudnak kezdeni? – kérdezte Harry.

– Holnap. Először leszedjük a régi tapétát meg a burkolatot, mindent kijavítunk, aztán jöhet az

új szőnyeg. Legfeljebb egy hétig tart – felelte a mester.

– Egy hétig? – hökkent meg Harry.

– Igen. Néhány ablakot teljesen fel kell újítani. Vagy újra akarja cserélni?

– Hm. Nem igazán. Azt reméltem, hogy a felújítás alatt itt lakhatunk.

– A babával? – csóválta a fejét a mester. – Nem, az kizárt. Illetve nem tanácsolnám. Eleve túl magas az ólomtartalma a régi festésnek. Ha nem bolygatják, akkor ártalmatlan, de ha eltávolítjuk, akkor árthat a gyerekeknek, a magáé meg még nagyon kicsi.

Rámosolygott a férfi karjában tartott csecsemőre. Harry követte a pillantását, és belenézett a kislánya hatalmas szemébe.

– Igaza van.

– Ráadásul elég nagy zajjal, kosszal és porral jár egy ilyen felújítás – fűzte még hozzá az iparos.

– Rendben – felelte Harry, bár fogalma sem volt, most mitévő legyen. – Kezdjék el holnap a munkát!

Elköszönt a munkástól, pár percig csak állt ott az ajtóban, aztán átment a szomszédba, és becsengetett.

– Ó, te vagy az? – csodálkozott Emily. Miért ver állandóan ilyen gyorsan a szíve, ahányszor csak meglátja a férfit? – Miért nem a kerten át jöttél, és kopogtattál a hátsó ajtón?

A férfi kicsit zavartan elmosolyodott.

– Nem akartam túl sokat megengedni magamnak.

– Szó sincs róla. – Em szélesebbre nyitotta az ajtó. – Gyere be! Éppen kávézni akartam. Csatlakozz hozzám!

– Köszönöm. – Harry követte az asszonyt a konyhába, és leült az egyik székre.

– Még mindig nem iszol kávé? – mosolygott Emily.

– Igazából nem, de most rám férne egy kis koffein. Éppen most voltak nálam az iparosok. Holnap kezdik a munkát. Egy hétre ki kell költöznünk. Tudsz ajánlani valami szállodát?

– Szállodát? – ismételte az asszony, és nem akarta kimondani, ami az eszébe jutott, de énjének felelőtlenebb fele így folytatta: – Ne butáskodj már! Itt is lakhattok, nálunk. Hiszen csak egy hétről van szó, nem? Nekünk nem gond.

Nem gond? Hogy ejthetett ki ilyesmit a száján? Talán megőrült? Hiszen az hét éjszakát jelent! Jó, mondjuk ötöt, ha csak a munkanapokat számolja bele az egy hétbe, és ha annyi elég a munkásoknak.

És akkor még biztos a bútorokat is meg kell várni, amíg ideszállítják és bepakolják. Szóval Harry legkorábban a következő szerdán tudna visszaköltözni.

Ó, nem!

Mindenesetre az ő háza elég nagy, és három fürdőszoba is van benne. Legalább nem botlanak egymásba.

Ráadásul most már késő visszavonni az ajánlatát. A férfi mosolya elárulta, mennyire örül a meghívásnak. Kissé tétova volt ugyan, de lerítt róla a megkönnyebbülés. Csak valami szívtelen gazember hagyná őket bajban.

Vagy egy olyan nő, akinek már enélkül is elég bonyolult az élete. Egy olyan nő, akinek a szíve nem bírta ezt a közelséget, mert egyszer már összetört miatta...

– Megtaláltam a régi hordozókendőmet – mondta Emily, és kávént öntött a csészékbe. Aztán elvette a pultról a kendőt, és mosolyogva a férfi kezébe nyomta. – A válladon és a hátadon át kell kötni, a baba meg elöl fekszik benne a mellkasodon. Így szabad marad a kezed, ő pedig hallhatja a szívverésedet. Csodálatos találmány!

Harry érdeklődve szemlélte a puha textildarabot.

– Láttam már ilyet sokfelé a világban, ahol jártam. Az asszonyok így hordják magukkal a csecsemőiket, hogy tudjanak dolgozni is meg szoptatni is.

Emily bólintott.

– Nálunk meg úgy tesznek, mintha mi találtuk volna fel. Kölcsönadom neked. Kizy amúgy is mindig a mellkasodon fekszik.

– Köszönöm! Azért mutasd meg, hogy kell használni – mondta, és nevetve letette az asztalra.
– Nekem ez túl bonyolult.

– Dehogyan az!

Emily belebújt a kendőbe, meghúzta, ahol kell, elvette a férfitől a babát, és belecsúszította. Kizy felsóhajtott, az asszonyhoz simult, és békésen aludt tovább.

– Látod? Szabadon van a kezem.

Harry kisfiúsan elvigyorodott.

– Neked jobban is áll. Végtére is te már szakértő vagy.

Emily nevetve leült, és ivott egy korty kávé. Élvezte a kisbabát a mellén, a megnyugtató melegséget. Nem! Nem szabad hozzászoknia a babához! Túl veszélyes. Ez a férfi egyszer már fájdalmat okozott neki, és nem engedheti még egyszer közel magához. Sem őt, sem a gyermekét.

– Segítenél kiválasztani a padlószőnyeget? – kérdezte váratlanul Harry.

Az asszony a csészéje fölött ránézett.

– Egyedül nem megy? – kérdezte, és próbált valami kifogást keresni, pedig legszívesebben elkísérte volna.

A férfi megvonta a vállát.

– De, természetesen egyedül is megy. Csak arra gondoltam, hogy veled szórakoztatóbb lenne.

– Hogyne – nevetett Emily. – Freddie-vel a nyomunkban és az üvöltő csecsemővel a karodban? Aligha.

– Most sem üvölt – ellenkezett Harry. – Talán már hozzád is szokott.

Szegény, naiv Harry! Mielőtt még befejezhetné volna a mondatot, a baba mocomogni kezdett, és pár pillanat múlva már szívszaggatóan sírt.

– Hozom a cumisüveget. – A férfi felállt.

Emily is felállt, kivette Kizy a kendőből, és visszaadta az apjának.

– Ha megetted, elmehetsz vele szőnyeget nézni, én meg folytatom a munkámat.

– Sajnálom. Nem tudtam, hogy dolgozol – szabadkozott Harry. – Nem foglak többet feltartani. És miattam ne aggódj, majd keresek egy szállodát.

– Harry, ne csináld ezt! – tiltakozott Emily, mert mérges volt saját magára.

– Nem, tényleg. Igazad van. Nem állíthatok be csak úgy annyi év után, és nem várhatom el, hogy tárt karokkal várj.

Ó, Harry, ha tudnád! – gondolta az asszony, és megfogta a férfi csuklóját.

– Nem úgy gondoltam. Nekem csak... tényleg dolgoznom kell. Freddie pedig éppen alszik, ki kell használnom. Kérlek, maradj nálunk, amíg elkészül a házad! Nem engedem, hogy szállodába menj. Ráadásul a gyerekeim szörnyen örülnének a babának. Rendben?

A férfi tekintete komoly és fürkésző volt, de aztán bólintott.

– Rendben. Majd megpróbálunk nem feltartani a munkádban.

Emily érezte, hogy alábbhagy benne a feszültség.

– Még mindig szeretnéd, hogy segítsek kiválasztani a szőnyeget? – kérdezte mosolyogva.

3. FEJEZET

Harrynek fogalma sem volt róla, hogy három gyerekkel a bevásárlás felér egy túlélőtúrával.

Mivel a kislánya folyamatosan éhes volt, magával vitte a cumisüveget is. Meg a pelenkát. És tartalék ruhát, ha véletlenül át kellene öltöztetnie Kizzyt...

A sarkkutatók kevesebb holmit visznek magukkal, amikor a Déli-sarkra indulnak.

– Mehetünk?

Harry rámosolygott Emilyre, és bólintott.

– Persze. Azt hiszem, mindent elraktam.

Az asszony kétkedő pillantást vetett a dagadó táskára.

– Nedves törlőkendőt is?

Természetesen azt nem. Végül talált egy csomaggal, és valahogy még betuszkolta a táskába.

– Muszáj vinnem ezt a hordozókendőt? Attól tartok, nem is tudom rendesen felvenni.

– Majd én segítek – mondta Emily, és odamentek az asszony kocsijához.

Emily gyorsan bekötötte Freddie-t és Beth-t a gyerekülésekbe, és a két apróság várakozóan Kizzyre és a férfira nézett. Harrynek egy pillanatig az volt az érzése, mintha a családhoz tartozna.

Hozzájuk tartozni... A fájdalom úgy csapott le rá, mint a kalapácsütés. Nagy levegőt kellett vennie.

– Hé, gyerekek! – hajolt át Freddie fölött, hogy az ülés közepére tehesse a hordozót. A kisfiú a két kezével megfogta a férfi arcát, és adott neki egy puszit.

– Harry! – rikkantott vidáman. A férfi összekócolta a haját.

– Készen vagytok? – kérdezte Emily.

A férfi még becsatolta Kizzyn az övet, és bólintott. Az asszony beindította a motort, és kihajtottak az útra.

Jó, hogy eljöttem velem, gondolta Emily, amikor látta, hogy Harry kedvtelve végigsimít egy világos gyapjú padlószőnyegen.

– Képzeld el ezt gyurmával és spenóttal díszítve – jegyezte meg hanyagul.

A férfi nagyot sóhajtott.

– Akkor mit tanácsolsz?

– Egy kicsit sötétebbet. Olyat, amit ki is lehet kfélni. Van, amelyiket szabad fehérítővel is tisztítani. Esetleg egy kis minta is lehetne rajta. Foltos vagy pöttyös?

A férfi tekintete elárulta, mennyire tanácstalan, és nem ért ezekhez a dolgokhoz. Szegény fickó! – gondolta Emily. Egyszerűen túl van terhelve. Életében először nem minden az ő ízlése szerint történik.

– Igazából a parketta jobb lenne – vélte a férfi. – Mint a londoni lakásomban. Jól néz ki, és könnyen fel lehet takarítani.

– Túl kemény és hideg. Ráadásul hosszabb ideig tart a lerakása.

– Ó, az ördögbe is! – Harry beletúrt a hajába. – Mondok neked valamit: válassz te szőnyeget! Neked több tapasztalatod van ebben. Nekem teljesen mindegy, milyen, csak jövő keddre legyen a padlón.

Így hát Emily egy puha padlószőnyeg mellett döntött, mely lágynak barna árnyalataival nemcsak szép volt, de strapabírónak is látszott. Ezen tombolhatnak majd a gyerekek.

Mi ütött belé? Az egyetlen gyerek, aki „tombolni” fog rajta, az Kizzy. Aki még alig kéthetes!

– És most?

– Bútorok. Nincs semmi bútorom.

Emily elment vele egy bútorüzletbe. Volt ott ágy, kanapé, étkezőasztal és szék. A férfi csupa olyasmit választott, amit azonnal szállítani tudtak.